

30è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2023

1r premi (categoria sènior)

L'amor que deixa petjada

Marina Targa Ramos
Segur de Calafell (Tarragona)

Al meu company de vida,

Que has sigut casa, refugi i aixopluc quan esclatà la tempesta. Que has fet marxar els núvols negres com l'atzabeja, i amb ells, les llargues vesprades d'angoixa i soledat. Malauradament n'has vist moltes, de tempestats, i potser per això tens el do innat d'aconseguir que l'aigua ja no regalimi pel meu rostre. Tu, que has vist l'esclafit del raig i el brogit del tro, enlluernant i guiant el meu sender com la llum d'un far a mitjanit. I quan el temporal minva i amb la primera llum de l'alba el sol s'obre camí, has sigut amic, camarada i confident, demostrant, un cop més, l'amor sense mesura en la seva màxima esplendor.

Des del primer moment que les nostres mirades es creuaren, amb els teus ulls color mel carregats d'històries, vaig tenir l'absoluta certesa que mai més es tornarien a separar. Has sigut d'aquestes connexions que pocs gaudeixen de topar-se'n, però que jo, benaurada de mi, he aconseguit trobar. La paraula fidelitat ha cobrat significat, i amb ella la lleialtat i l'amistat, capaç de fer brillar les meves ombres més obscures.

I aquí estic, en un d'aquests dies d'isolament, quan més et necessito, escrivint-te una carta que mai podrà igualar tota l'estima que tu em vas arribar a donar. Només tinc un anhel: que tothom pugui tenir la fortuna de compartir la seva vida amb un ésser de llum com ho ets tu.

I saps què? M'agradaria poder dir que vaig ser jo qui et va salvar, però no és així. Perquè vas ser tu qui ho va fer. Darrere d'aquelles reixes oxidades no hi havies de ser, ni tu ni cap altre. Però sí que s'ho mereixen molts altres animals que es fan dir persones, perquè tu ets més humà que moltes d'aquestes.

Una mirada pura i sincera, juntament amb un cor noble i bondadós, et defineixen, i això és quelcom que et fan ser tan especial. I parlant de cor, no tinguis cap dubte que el meu l'has omplert de joia i que sempre, eternament, hi ocuparàs un lloc privilegiat, reservat per a tu..., el meu preuat, benamat i estimat gos.

Gràcies per fer-me entendre què és l'amor incondicional.

T'estimo.

Finalista (categoría sènior)
Amada Iryna
Miguel Àngel Valiente Nascimento
Viladecans (Barcelona)

Severodonetsk, 2 de marzo de 2022

Amada Iryna:

Llevamos dos semanas de marchas forzadas, casi sin descanso. Sin embargo, la moral es alta. Hay rumores de que ya se está firmando un acuerdo de paz y, por tanto, el final de esta guerra podría estar cerca. Eso nos brinda fuerza para seguir adelante y para conservar el buen humor. Hace unos días instalamos un pequeño campamento apenas a unos cientos de metros en territorio ocupado por el enemigo, desde donde vemos a nuestras posiciones de defensa en la retaguardia. Debemos mantener silencio en las comunicaciones, por esto tengo que recurrir a escribirte una carta. Aparentemente es una zona tranquila y en principio ya no avanzaremos más, imagino que de momento mantendremos la posición.

En las frías noches, cuando no estoy de guardia y puedo tumbarme bajo las mantas en la tienda, pienso en ti y en la vida que he dejado atrás. Echo de menos trabajar con la madera, en mi pequeño taller. Recuerdo con una sonrisa cuando no era más que un aprendiz, y apenas llevábamos unos meses saliendo. Tu padre, el siempre serio oficial de policía, necesitaba un archivador para su despacho en la casa familiar, ¿lo recuerdas? Seguro que sí, ¡cómo olvidarlo! Me ofrecí a realizarlo en horas fuera del trabajo y corrí con el costo de la madera. El señor Nikolai, mi maestro en el oficio me dio las pertinentes indicaciones, siempre claras y fáciles de entender. Me llevó tres semanas terminarlo. Recuerdo cuando se lo entregué a tu padre, henchido de orgullo. Le expliqué como lo construí, dándome importancia como si ya fuese un ebanista consagrado por la experiencia. Estábamos todos presentes cuando tu padre asintió satisfecho y se dispuso a colocar una pila de carpetas en el cajón superior. Este se abrió con suavidad y yo sonreí con satisfacción. Cuando las puso en su interior, las carpetas junto con el fondo del cajón cayeron al suelo con un estrépito espantoso, desparramando todo su contenido. Había olvidado fijar la base con clavos y como era lógico, la débil cola no fue suficiente para soportar el peso. Me puse rojo como un pimiento y a ti te dio por reír sin parar. Y todos, incluido yo, terminamos por reírnos como locos. Qué tiempos aquellos. Pero si algo extraño de verdad, es estar junto a ti. A veces, al terminar el fragor de la batalla, tengo que mirar tu retrato, porque no consigo recordar tu rostro. Me dicen que es normal, pero cerrar los ojos y no poder verte, me aterra. Hay quién no recuerda el rostro de sus hijos o de su madre, y sin embargo a mí solo me sucede contigo. Por eso siempre tengo tu foto al alcance de mi mano: si en un momento aciago la muerte viene a mí, me encontrará contemplándote, con una sonrisa en los labios y feliz de haber sido privilegiado con tu amor. Lo que nunca he olvidado es el tacto de tus manos cuando acarician mi rostro. Me haces sentir como en una nube, como un bebé en los brazos de amor de su madre. ¡Te amo tanto Iryna! Recuerdo con emoción los paseos que

dábamos por las afueras del pueblo en el ocaso del día, nuestras manos unidas y nuestros ojos brillando de felicidad. Tengo muchas ganas de besarte de nuevo. Sentir tus labios en los míos es un regalo de la divinidad. Oír tu voz y escuchar tu risa, amada Iryna. Dios quiera que esto acabe pronto y pueda volver junto a ti, es lo único que pido en mis plegarias nada más despertarme cada día.

Espero que pronto tengas noticias mías, que sigas bien y me extrañes, al menos, la mitad de lo que yo te extraño a ti, eso será suficiente para saber, que tu amor es extraordinario, y que la felicidad jamás será completa sin la compañía del otro. Reza por mí y por el fin de la guerra. Saluda a tus padres, diles que me acuerdo de ellos.

Hasta pronto vida mía. Con todo el amor del mundo y siempre tuyo,

Oleg

Finalista (categoria sènior)
A la meva Lisa
Ma. Teresa Domènech Martínez
Barcelona (Barcelona)

Barcelona, 8 de març del 2023

A la meva Lisa:

Estic en el tren, tornant cap a casa, des de la feina. Aquest tren que m'apropa cada dia cap al nostre Calafell. El tren, des d'on mirant al mar permet traslladar-me a records bonics gràcies a la calma que em dona al cor i a l'evasió dels meus pensaments. Aquest mar que sempre serà nostre i del nostre "iaio". Aquest mar que em fa recordar quan vas arribar a la meva vida. La primera vegada que vas trepitjar la sorra va ser un drama per a tu, ja que es retenia entre els teus ditets, però als pocs dies ja t'havies integrat amb la sorra i amb les onades del mar.

Quan vas arribar a la meva vida, jo era jove, plena de força, d'energia, amb ganes de compartir tot allò que em feia feliç, tot allò que havia aconseguit amb el meu esforç. Tu eres una nena de quasi dos anys, una nena que venia del fred siberià, una nena que quan et vaig sentir als meus braços per primera vegada em va fer pensar: "què he fet?, sabré cuidar-la?"... Però quan pensava en el teu possible futur en aquesta Rússia actual, qualsevol dubte s'esvaïa ràpidament.

Ara, que totes dues som més adultes, repasso la nostra vida. Poques vegades t'he dit o t'he mostrat com t'estimo, per això aquesta carta, per fer lliscar els meus sentiments paraula rere paraula, perquè quan siguis més gran puguis llegir-la i potser sentir-te més a prop meu, sobretot si jo ja no estic al teu cantó i me n'he anat amb el nostre "iaio".

T'estimo i crec que no soc capaç de mostrar-t'ho durant el dia a dia. En canvi tu si ho fas, sense dir res. De sobte em fas un petonet a la galta i em mires amb aquests ulls tan verds que em parlen dient-me: "Mama, t'estimo". Jo intento respondre amb la meva mirada, però crec que no et parla com caldria. Per això millor les paraules, on em sento més còmode.

Sé que moltes vegades m'enfado per coses quotidianes i et responsabilitzo de coses i potser no ho hauria de fer. Et demano perdó pels moments que m'he equivocat i t'he fet sentir malament o molt lluny de mi. Jo et vull sempre amb mi, que facis la teva vida, que segueixis fent la llum que vas fent durant el teu camí, il·luminant on vulguis fer-ho, però sempre que jo visqui estaré aquí per ajudar-te o potser perquè m'ajudis.

No oblidis mai que ets la meva millor amiga, ets el meu centre, ets el meu orgull, ets l'amiga de la iaia..., en poques paraules, la filla que mai hauria imaginat tenir la sort de

tenir. I seràs el que realment desitgis: cuidadora d'animals, experta en cavalls, professora de tennis...

Jo intentaré seguir al teu costat, el que la vida em permeti. Intentaré seguir mirant el mar on cada cop el viatge haurà de ser més llarg a fi de revisar tots els preciosos moments viscuts amb tu. Intentaré dir-te en paraules i no amb lletres: "T'estimo".

Mama

Finalista (categoría sènior)
Huir de la vida...¡Qué muerte más lenta!

Belén Navarro Álvarez
Calafell (Tarragona)

Hola Jorge,

Quizá esta carta te sorprenda una mañana de un domingo; solo si he tenido la suerte de ganar este concurso. No escojo este canal por gusto, hace años que nos obligamos a desaparecer el uno para el otro. El motivo solo lo sabemos tú y yo en un intento de proteger nuestros mundos. Pero hoy rompo la huelga de silencio para desanudar las palabras que se agolpan en mi pecho. Espero, después de esto, poder volver a respirar.

Con tan solo 12 años odié el verano que me separó de tu lado y aún no te conocía. Me enamoré de tu voz y de tus gestos en el patio del colegio. Era la primera vez que sentía la punzada del amor y aunque a veces pensaba que me moría, la mayor parte del tiempo me sentí más vivo que nunca. Nos conocimos y fingí ser tu amigo durante 16 años. Fue fácil hasta que dejó de serlo. Me rompí una noche y entre los añicos encontraste la verdad que lo cambiaría todo. Vi mi amor correspondido en tu silencio lleno de miedo, en el abrazo de aquel lunes tan amargo, en tu manera de mirarme en aquella última cena... No sabía que iba a ser la última, si no te lo hubiera dicho: «*Quédate*». Para demostrarte lo que nos estábamos perdiendo, para darte fuerzas para lo que se nos venía. Pero todo quedó en teoría. No sé si por generosidad, amor o cobardía, escogiste huir de la vida... «*¡No existe muerte más lenta!*» pensaba desde el más profundo odio. Retomaste tu día a día como si nada de esto hubiera sucedido. Te escondiste en la costumbre como si eso no fuera a destrozar tu vida y la de ella... Mientras tanto, yo sufrí el duelo de una pérdida cósmica, que como mínimo trascendía las leyes de la física. ¿Por qué seguimos queriendo a quien nos abandona? ¿Por qué nos perdemos en las grietas de lo que pudo haber sido?

Con 12 años odié el verano que me separó de tu lado y aún no te conocía. 16 años después, me enfrenté al verano más largo de mi vida. Pero ha llegado el invierno... Miro a mi alrededor y agradezco todo lo vivido. El amor que sentí por ti me hizo libre.

Gracias por ser mi primer amor. Sin él no hubiera sabido querer al último.

Tu siempre amigo,

Matías

Finalista (categoria sènior)

Papallones

Mariona Cusidó Cañadillas

El Vendrell (Tarragona)

El Vendrell, 13 de juliol de 2022

Totes les grans històries d'amor tenen un gran inici, o això diuen. I és que de ben petits ja ens omplen el cap amb les idíl·liques relacions romàntiques dels contes de fades, on un estrany li pot fer un petó a la princesa sense el seu consentiment i ella ha d'estar agraïda perquè el "príncep blau" l'ha vingut a salvar. I tu, quan ets petit, t'ho creus, et creus que l'amor és així de perfecte i que algun dia vindrà un heroi muntat a cavall a salvar-te de l'alta torre i que després sereu feliços per sempre més.

A mesura que et fas gran la cosa canvia. Comences a ser conscient que no tot és tan fàcil com sembla, que els prínceps i les princeses dels contes que et llegien abans d'anar a dormir deuen viure en un univers paral·lel, perquè el que passa al món real no hi té res a veure. I és que quan les discussions dels pares comencen a ser quasi diàries la teva perspectiva de l'amor canvia.

I és llavors quan et plantejes: "I a mi, què m'espera doncs? Viure un romanç perfecte com els que surten a les pel·lícules?". Per un moment m'ho vaig creure, i és que van ser tants els moments en què ho veia possible i eren tantes les ganes que tenia que ho fos, que em vaig deixar d'escoltar a mi mateixa. L'interruptor del meu cervell, que em recordava que l'amor perfecte no existeix, es va apagar quan a la meua panxa va aparèixer la primera papallona que em vas fer sentir, només en veure't.

La metamorfosi de les papallones és un dels processos de transformació més bonics que existeix: com un cuc que sembla insignificant, i per a molts repugnant, pot arribar a ser un petit animal tan bell. Però, com tots els éssers vius, per desgràcia, li arriba el seu final. Tard o d'hora les papallones moren, tot i que algunes són assassinades. I això és el que vas fer tu. Aquell somriure pel qual sentia debilitat es va convertir en milers de punyals clavant-se al meu cor per cada paraula que ara sortia de la teua boca. Una a una les meves papallones van anar morint travessades pel dolor d'allò que em deies.

És cert que tot va passar molt ràpid, que no vam arribar a ser mai res, però en el moment que em vaig adonar que no volies seguir amb això, i que no només volies acabar-ho aquí, sinó que tampoc et servia la meua amistat, em vaig sentir una estúpida per haver caigut en els teus falsos encants.

Cada paraula que m'havia despertat una papallona era mentida, cada petó que m'havies fet no havia significat res per a tu, tot havia desaparegut i no semblava que t'importés. Per cada llàgrima que em queia per la galta una papallona més moria, fins que no en quedà cap. Totes elles, lentament i dolorosament, havien estat assassinades pel simpàtic noi d'ulls verds que em va fer sentir com mai ningú ho havia fet.

Les hauria d'haver deixat volar. Ara serien lliures i no haurien patit. Però em vas fer oblidar que l'amor no és així de perfecte com jo creia que era el nostre. Vas desaparèixer tant fugaçment com havies aparegut, sense importar-te el que deixaves enrere.

Encara a dia d'avui me'n recordo de tu, i em pregunto si algun dia tornaràs i si seria capaç de no tornar a caure en l'engany. La resposta la tinc clara, i és que de tant en tant l'última papallona que segueix amb vida s'escapa del meu estómac per anar fins al cervell i fer la mateixa pregunta una vegada i una altra: "Tu creus que tornarà?". Sempre rep el mateix xiuxiueig: "No...".

Si us plau, no tornis, no em facis tornar a passar per això, perquè potser tindrem una oportunitat i seran els millors dies, mesos, inclús anys de la nostra vida, però sé que s'acabarà, perquè tard o d'hora tot acaba. Si tornes, no podré evitar-ho i em tornarà a passar, per això necessito no tornar a saber res de tu, fins que aquest últim pensament insistent teu que segueix al meu cap desaparegui completament.

Això va per tu, assassí de papallones, siguis on siguis. Potser algun dia ho llegeixes i te'n recordes de mi.

Fins mai més.

Finalista (categoria sènior)
Carta d'agraïment i amor

Pseudònim: Peter
El Pla del Penedès (Barcelona)

Estimada:

Feia molts anys que tenia al cap aquesta missiva. No trobava mai el moment de prendre un xic del meu temps, sempre caòtic i desordenat, per dir-te el que no he dit mai, i que fa anys que porto dins meu com un rosec intermitent.

Malgrat no tenir les ferides del cos guarides, malgrat un cor esberlat per la duresa d'un amor de joventut trencat, quan ens vàrem retrobar et vaig estimar tant com vaig saber, sempre des de la voluntat de compartir el millor.

Ara veig que no era madur. Ara veig que no havia crescut. Ara veig que només anava a la meva..., i així és difícil que una relació perduri. No tenia la capacitat d'interpretar les teves paraules, pres d'un egocentrisme tancat.

Vaig tirar enrere després de viure la muntanya incandescent de l'enamorament.

I sé que el teu cor era ple de tendresa i amor cap a mi.

Ara ho veig.

Però la vida és sempre una passa endavant. La vida, impertorbable, no vol saber res dels dubtes i del desencís.

Per això et vull agrair tot l'amor que em vares donar i demanar-te disculpes per la meva poca traça.

L'amor de parella demana compromís, continuïtat, perseverança. Mirada neta als ulls i força al braç.

No en vaig saber més.

PETER

Finalista (categoria sènior)

(G)ESTACIONES

Atenea Novella Trilla

Alpicat (Lleida)

Amor.

Amor calorós d'estiu a qui li agrada ballar amb mi per la festa major –a mi que mai no m'ha agradat ballar, però amb tu..., amb tu sempre me n'oblido. Amor amb clotets a les galtes, que són tan macos quan somrius, i també quan empasses saliva i mires amunt, i això et delata quan has dit una mentida. I somrius tan sovint. Excepte quan t'enfades, que no somrius ni empasses, i ets com una tempesta d'estiu. I jo... Jo intento gestionar-ho el millor que sé. T'enfades perquè el món és injust i cruel i passen coses que no haurien de passar. I jo et dic que el món és injust i que hem de seguir des d'allà, però tu no ho vols acceptar, i amb innocència ho vols corregir. Perquè si les coses es comencen malament, es tornen a començar. Ets perfeccionista quan fas polseres i les vols simètriques, i quan et manen pintar i t'hi estàs tot el dia perquè no pots simplement pintar per fora de la línia. I així, sense adonar-nos-en, els dies van passant. I jo sento que t'estimo, t'estimo tant.

Amor.

Amor lleuger de tardor. Amor tan, tan dolç i amb les llàgrimes tan, tan salades. Ets com el vent quan fa bon temps, agradable però que ho capgira tot, i el cabell vola cap a tots els costats i les nostres vides també. Ets com un oxímoron, sempre en contradicció, com una destrucció creativa, com una creació destructiva. No ets en la vida, sinó que la vida és en tu, i és tan esfereïdorament bonic. I quan t'enfades... Tot colors apagats, i enmig, els més bells roigs ataronjats treuen el cap. Quan explotaràs, em pregunto a vegades. Que tens tanta lluita interior que et menges a tu mateix. Respira, només puc dir-te, i soc al teu costat. Respira com el vent de la tardor. I respirant, respirant, els dies van passant, i jo sento que t'estimo, t'estimo tant.

Amor.

Amor refrescant d'hivern a qui se li enganxen els llençols, que remuga quan aixeco la persiana i que es lleva a contracor amb els cabells despentinats com flocs de gel. Amb una constel·lació a la cara, la teva pròpia constel·lació d'estels, que de vegades t'agradaria amagar perquè et sembla que tens la cara tacada, però són els únics estels que són capaços de guiar-nos durant el dia. Que baixes les escales com un petit monstre, mentre penses en com de flonjos eren els coixins. Que sempre fas petons de seguida a tothom, tot i que t'he ensenyat mil vegades que no tindries per què fer-ho. Que ets càlida, com una estufa portable, però sempre m'amences amb les mans gelades. Que no t'agrada el rosa, ni el maquillatge ni la bossa que et van regalar, però et va fer vergonya confessar que prefereixes els vaixells pirata, les espases, els dracs i els cofres plens de diamants. Que vols ser la primera nena perduda i tenir aventures amb el capità Garfi. Que saltes i saltes durant dues hores, i et canses, però segueixes volent-ne més. Tu ets el meu únic diamant, i sempre seràs el meu diamant en net. I així, els dies van passant. I jo sento que t'estimo, t'estimo tant.

Amor.

Amor florit de primavera, de galtes rosades, encara més rosades quan rius i estàs content, encara més rosades quan plores i t'enfades. Amor de cabells daurats, una mica

llargs, ho confesso, perquè ets tan petit que soc jo qui decideix com deixar-te'ls, perquè si ho haguessis de decidir tu tampoc no ho faries, perquè sempre tens la mirada absent i t'oblides del món quan estàs en el teu propi. Que ets tan llest que la gent es pensa que no ho ets, però què més dona el que pensin, i què més dona si ho ets. I hi ha dies difícils, com quan no t'agrada aquest jersei perquè pica ni l'altre perquè té l'etiqueta que molesta, ni aquest altre perquè té els colors massa barrejats i mareja, i ja no en queden més. De vegades t'alces tan d'hora que encara no m'ha sonat el despertador, i tu ets el meu despertador i, dins del disgust de llevar-se, sento que aquest és el moment més apreciat del món. I camines de puntetes, et desplaques sigil·lós, no t'agrada fer soroll, i de vegades el cor em deixa de bategar quan em penso que t'he perdut. Però mai no et perdo, i sempre et trobo, i tu em trobes a mi. Perquè t'estimo, t'estimo tant. I els dies, els dies segueixen passant.

No estic segura si pensar en vosaltres em fa bé, no sé si me'n sortiré. Per què no sou, de totes maneres. Perquè no sereu. I les llàgrimes m'esborronen la bista i potsr faré faltes d'ortografia, perquè no serveix de res crear-vos futurs inexistents.

Vull tenir fills? Sí, vull. Algun dia. I que em capgirin tot el que m'havia imaginat.

Però quin dia? Algun dia quan? QUAN?

Perquè les estacions venen i se'n van, i els dies, els dies sempre van passant.

1r premi (categoria júnior)

Amor en colors

Victor Moreno Oller

Barcelona (Barcelona)

Estimada meva,

Adoro transcórrer per totes les estacions al teu costat, encara que suposi ser molt agosarat, per a això. Jo, que soc tímid, no entenc com ho porto.

A l'estiu, amb la teva roba festiva, florejada i acolorida, destaqués tant! Ets excèntrica i jo envermelleixo al teu costat amb les teves combinacions extremes. Si els meus ulls s'adapten a tant colorit, dic jo que ha de ser amor.

Si callo davant les tovalloles de platja que estires a la sorra amb aquell somriure murri sabent que m'envermelleix i no fujo quan et veig treure-les de la motxilla, ha de ser amor. No passem desapercibuts, al contrari, totes les mirades es dirigeixen cap a nosaltres. Em vull fondre, encara que continuo al teu costat. I si continuo al teu costat, ha de ser amor.

A la primavera, amb les teves mitges fines ratllades, em treus també els colors, però tot i així t'acompanyo pel barri de la mà.

Quan algun matí primaveral de cap de setmana et vinc a buscar per passejar i m'obres la porta amb els teus cabells tan esvalotats del matí i em quedo bocabadat somrient-te, segueix sent amor.

A l'hivern, quan compartim pel·lis en família i tu vas amb aquelles sabatilles d'animals peludes que passeges somrient, i amb els teus pijames de colors cridaners, et segueixo mostrant tot el meu amor.

La teva roba festiva, els teus tons estridents, els teus jerséis de rens que passeges pel carrer, són el sol quan hi ha ocàs.

A la tardor, si suportó passar tardes senceres a la teva habitació de parets multicolors i no surto flipat, és que ha de ser amor. A un altre li agafaria un patatús, com si li fotessin una paellada al cap o hagués sopat fongs al·lucinògens.

I, Déu!, quan surts amb una sabata diferent a cada peu em moro de vergonya. Però tot i així, tu fas emocionant la vida d'un ésser tan insípid com jo. No t'importen les mirades de la gent. Tu necessites el color, et fa estar de bon humor, i no et talles, però cal tant? De vegades necessito hiperventilar, amb els ulls ben oberts, com si no pogués ser real la visió. Si ho suportó tot, encara que causi desequilibri a les cèl·lules del meu cervell, ha de ser amor.

I en qualsevol que sigui l'estació, més d'una vegada et faig una ullada suplicant: "No, no surtis així", però ni cas, sortir formal és superior a tu. I davant la meva mirada estupefacta em contestes: "Si no porto ara el que m'agrada, quan ho portaré?" I tens raó. Així que ho porto estoicament.

I he de confessar que quan vens a casa meva a passar el dia amb la meva família, adoro veure el penjador amb els teus abrics i bosses de coloraines. Només arribar dones color a casa nostra, omplés el nostre apagat rebedor de vitalitat i tons vius.

I encara que de vegades pateixo sobredosi de tant color, ets la meva vitamina. Divertida i frívola, una enginyera d'idees fresques amb estil propi. Eixa tu, el meu sol.

I si m'agrada tot de tu, bé ho saps, és amor.

Gràcies, amor, per totes les bogeries, les rialles i els petons.

T'estimo.

Finalista (categoría júnior)
Buscando el perdón
Susanna Mancheño Juncosa
Calafell (Tarragona)

Te escribo esta carta como disculpa. Por no haber ido a verte en el hospital ni una vez. Por haber sentido envidia al ver que mi padre te dedicaba más tiempo que a mí. Por haber no haberme portado bien contigo ese último año.

Puede que ahora que lo piense, esté haciendo esto para mí misma, para limpiar mi conciencia. Sea como sea, necesito escribirte esto.

No sabes cómo me alegraba ir a verte de pequeña. Recuerdo que jugábamos a las cartas, me enseñabas a coser, veíamos telenovelas y me dabas galletas, y luego me decías que no se lo dijera a papá porque era un secreto. Éramos cómplices, nos entendíamos.

Cuando era más mayor me fui dando cuenta de aquello que te caracterizaba, de tus manías y tus costumbres. En tu casa todo estaba siempre limpio y ordenado. Y aunque te fueras haciendo mayor, eso no cambió.

Aparte de decorosa, eras muy activa. Aún recuerdo la primera vez que vino alguien a limpiarte la casa. No pudiste aguantar y te pusiste a limpiar con él, aunque tu médico te lo hubiera desaconsejado. Aún ahora, cuando lo recuerdo, se me escapa una sonrisa. Eras muy especial, abuela.

En tus últimos años de vida, tu salud empeoraba igual que la mía. Poco a poco me volví alguien que no era por culpa de los llantos y la ansiedad. Y por ello, me costaba mucho salir de casa y hablar con otra gente. Sé que eso no tendría que haberme impedido estar ahí, pero lo hizo. Lo siento. Te quise y te quiero mucho.

Te echa de menos,

Marina